

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne : 25. 4. 2017
Čj. MSP-350/2016-OJD-SPZ/3
Počet listů: 5
Přílohy: 1

**Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno**

Obviněný M.L., nar. – stížnost pro porušení zákona

Přílohy: tr. spis Okresního soudu v Mostě, sp. zn. 3 T 116/2015

Podle § 266 odst. 1 tr. ř. podávám ve prospěch obviněného M.L., t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici v Bělušicích v jiné trestní věci,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 2. 2016, č. j. 5 To 581/2015-164, kterým bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto odvolání obviněného proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 18. 11. 2015, č. j. 3 T 116/2015-147.

Rozsudkem samosoudkyně Okresního soudu v Mostě ze dne 18. 11. 2015, č. j. 3 T 116/2015-147, byl obviněný M.L. (dále jen „obviněný“) uznán vinným přečiny nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku.

Přečinů se obviněný podle výroku o vině dopustil tak, že

„dne 1. 7. 2014 ve Věznici Bělušice, okres Most, kde vykonával trest odnětí svobody, bez příslušného oprávnění podle zákona č. 167/1998 Sb. předal odsouzenému spoluvězni L. Ž., nar., balíček s obsahem 0,06 g psychotropní látky metamfetamin, uvedené v příloze č. 5 k zákonu č. 167/1998 Sb.“

Za to byl obviněný odsouzen podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody na osmnáct měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

Na základě odvolání obviněného ve věci jednal Krajský soud v Ústí nad Labem, který usnesením ze dne 2. 2. 2016, č. j. 5 To 581/2015-164, odvolání zamítl jako nedůvodné podle § 256 tr. ř.

Tímto usnesením krajského soudu byl porušen zákon v neprospěch obviněného, a to v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř., a v řízení jemu předcházejícím, především rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 18. 11. 2015, č. j. 3 T 116/2015-147, rovněž v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř., § 283 odst. 1 a § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku.

Podle § 254 odst. 1 tr. ř. odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 256 tr. ř. pak odvolací soud odvolání zamítne, shledá-li, že není důvodné.

Podle § 2 odst. 5 tr. ř. orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obviněného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. ř. orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo neoprávněně vyrobí, doveze, vyveze, proveze, nabídne, zprostředkuje, prodá nebo jinak jinému opatří nebo pro jiného přechovává omamnou nebo psychotropní látku, přípravek obsahující omamnou nebo psychotropní látku, prekursor nebo jed.

Přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že se dopustí závažného jednání, aby zmařil výkon nebo účel trestu.

Nelze souhlasit se závěrem odvolacího soudu, že soud prvního stupně provedl v hlavním líčení úplné dokazování a postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí soudu, resp. že soud prvního stupně všechny provedené důkazy náležitým způsobem

ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. zhodnotil a vyvodil z nich správná skutková zjištění tak, jak byla popsána ve výroku o vině napadeného rozsudku. Nálezací soud dále v odůvodnění svého rozsudku podrobně, logicky a přesvědčivě nerozvedl, proč neuvěřil obhajobě obviněného a z jakých důkazů a proč při zjišťování skutkového stavu a závěru o vině obviněného vycházel, přesto podle odvolacího soudu odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně odpovídalo ustanovení § 125 odst. 1 tr. ř. a odvolací soud proto na toto odůvodnění, s nímž se ztotožnil, v celém rozsahu odkázal.

Podle odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně za situace, kdy obviněný v přípravném řízení i v hlavním líčení využil svého práva odepřít výpověď a k věci nevypovídal, soud svá skutková zjištění, vyjádřená v popisu skutku ve výroku o vině, opřel o usvědčující výpovědi svědků M.V., Š.K. a L. Ž. z přípravného řízení, když svědci M.V. a Š.K. na svých výpovědích z přípravného řízení v plném rozsahu setrvali i před soudem prvního stupně. Pakliže svědek L. Ž. svou výpověď následně před soudem zásadním způsobem změnil, pak jeho verze prezentovaná u hlavního líčení nemohla podle soudu prvního stupně obstát, působila zcela nevěrohodně a nelogicky, byla vedena zjevnou snahou obviněnému pomoci a vyvinít jej z trestné činnosti. Pokud totiž tento svědek vypovídal v řízení přípravném, jeho výpověď korespondovala s výpověďmi obou shora zmiňovaných svědků, tedy svědků V. a K.. Stejně tak nevěrohodně a nelogicky působila výpověď svědka T. K. před soudem, když tuto nepotvrdil ani svědek D.S.. Také pokud šlo o svědka K., bylo podle soudu prvního stupně nutno vycházet z jeho výpovědi učiněné v řízení přípravném. Výpovědi dalších ve věci slyšených svědků F. J. a M.K. pak byly podle soudu prvního stupně výpověďmi toliko okrajovými, které nemohly v podstatných bodech blíže osvětlit předmětnou věc. Obviněný tedy byl usvědčen shora zmiňovanými svědky, s jejichž výpověďmi korespondoval i obsah listinného materiálu uvedeného v rozsudku. Z listinného materiálu doplňujícího důkazní situaci byl v rozsudku soudu prvního stupně zmíněn dopis, který byl nalezen v zajištěném balíčku, fotodokumentace zachycující zajištěnou látku a dopis, dále zapečetěný balíček a tzv. čonkárnu a jídelnu odsouzených, dále pak plánek věznice včetně ubytoven, jakož i odborná vyjádření jednak z oboru kriminalistiky, odvětví chemie, z něhož bylo zjištěno, že pokud šlo o zajištěnou látku, kterou obsahovalo papírové psaníčko, pak v pevné látce psaníčka o hmotnosti 0,06 g bez obalu byl prokázán metamfetamin, jednak z oboru kriminalistiky, odvětví zkoumání ručního písma, z něhož bylo zřejmé, že pokud bylo ke zkoumání předloženo písmo na zadrženém dopise, pak předmětný dopis pravděpodobně nevyhotovil obviněný. Dále se jednalo o poučení o výkonu trestu odnětí svobody a o zprávu Vězeňské služby Věznice Bělušice týkající se hodnocení obviněného ve výkonu trestu, z něhož bylo zřejmé, že obviněný kázeňsky trestán nebyl a třikrát byl kázeňsky odměněn. Skutkový stav, prezentovaný ve výrokové části rozsudku, soud prvního stupně poté posoudil tak, že obviněný tím, že jinému spoluvězni bez příslušného oprávnění a proti ustanovením o poučení, které bylo součástí zákona o výkonu trestu odnětí svobody, předal zakázanou psychotropní látku, naplnil jak po objektivní tak i po subjektivní stránce zákonné znaky skutkových podstat jednak přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku a jednak přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku.

Rozsudek byl napaden odvoláním obviněného, zpracovaným jednak obhájcem obviněného, jednak samotným obviněným. Námitky odvolatele směřovaly především proti způsobu hodnocení provedených důkazů a vyvozeným skutkovým zjištěním, když k závěrům soudu prvního stupně byla např. uplatněna výhrada, že s výpověďmi svědků V. a K. korespondovala i výpověď svědka Ž. z hlavního líčení, neboť svědci V. a K. k osobě obviněného neuváděli vůbec nic, když zmíněný dopis předal V. svědek Ž. a svědek K. pouze uvedl, že o dopisu věděl od svědka V., od kterého se dozvěděl, že mu ho předal Ž., aby ho

doručil dalšímu spoluvězni. Dále se soud prvního stupně podle odvolatele nevypořádal s rozpory ve výpovědích svědka T. K. a při hodnocení změny výpovědi svědka Ž., který jako jediný svědek původně tvrdil, že mu dopis poslal obviněný, nepřihlédl k objektivnímu posouzení skutečnosti, že v případě manipulace s dopisem, která měla být podle svědka Ž. prováděna údajně oknem na tyči koštěte, zůstaly by na dopise známky toho, že ho měl v ruce skutečně obviněný, což by určitě zanechalo otisky rukou obviněného. Předmětný dopis byl zkoumán, fotografován, byla provedena znalecká expertiza písma, ale ani písmo, ani žádné otisky se neshodovaly se stopami obviněného. Rovněž z kamerového systému nebylo žádné posílání dopisu oknem zaznamenáno. Odvolatel proto navrhl zrušení rozsudku soudu prvního stupně a zproštění obviněného obžaloby podle § 226 písm. c) tr. ř.

Odvolací soud se však ve svém usnesení se závěry, které soud prvního stupně vyvodil z provedených důkazů, ztotožnil s tím, že soud prvního stupně nepochybil, pokud za základ svých skutkových zjištění vzal za věrohodnou výpověď svědka L. Ž. z přípravného řízení, který popsal, jak byl obviněným požádán, aby doručil na ubytovnu č. 1 velmi důležitý vzkaz pro vězně s přezdívkou K.. Zabalený dopis mu poslal obviněný přes okno pomocí koštěte. Následně dopis dal spoluvězni M.V., aby ho doručil. Důvodně pak soud prvního stupně neuvěřil jeho výpovědi z hlavního líčení, kdy si „vzpomněl“, že dopis měl posílat D.S. a obviněný ho pouze žádal o to, aby dopis od D. S. doručil. Taková výpověď byla podle odvolacího soudu zcela účelová, zjevně vedená snahou obviněnému pomoci, a to patrně ze solidarity, která mezi vězni panuje. Navíc svědek D.S. před soudem výslovně popřel, že by po někom žádal předání dopisu. Výpověď svědka L.Ž. pak korespondovala i s výpovědí svědka M.V., který potvrdil, že dostal od L. Ž. dopis, aby ho předal v prvním „baráku“. Balíček však nedoručil, neboť ho u něj našli. Svědek Š.K. byl přítomen tomu, když dozorcí u svědka M.V. našli nějaký dopis, o kterém M. V. říkal, že ho dostal od L. Ž.. Svědek F. J., přezdívaný K., znal obviněného, zatímco L.Ž. nikoli. Popřel však, že by čekal nějaký dopis s drogami od spoluvězňů. T. K. v přípravném řízení neřekl v postavení svědka nic podstatného; v řízení před soudem však označil za strůjce věci D. S.. Obdobným způsobem pak v řízení před soudem vypovídal také svědek M. K., jenž navíc uvedl, že ho požádal M. Ž., aby vzkázal obviněnému, že se mu omlouvá, že „to nebylo od něj“. Těmto výpovědím pak stejně jako v řízení před soudem pozmeněné výpovědi svědka L. Ž. soud prvního stupně důvodně neuvěřil, neboť tito svědci (spoluodsouzení obviněného) byli evidentně vedeni snahou obviněného vyvinít. V pevné látce z „psaníčka“ o hmotnosti 0,06 g bez obalu byl IR spektrometrií a chromatografií na tenké vrstvě prokázán metamfetamin, tedy psychotropní látka uvedená v přílohách k nařízení vlády č. 463/2013 Sb. (pozn.: s účinností od 1. 1. 2014 nahrazující ve výroku o vině nesprávně citovanou přílohu č. 5 k zákonu č. 167/1998 Sb.). Ačkoli se zkoumáním ručního písma neprokázalo, že by obviněný byl pisatelem zachyceného dopisu, a podle služebního záznamu na č. 1. 98 nebyl na kamerách zaznamenán žádný pohyb odsouzených v oknech ubytovny č. 5, byla shora označenými důkazy i podle odvolacího soudu vina obviněného bez důvodných pochybností prokázána. Navíc podle služebního záznamu nevyvolá případný pohyb odsouzených dostatečně velkou změnu kontrastu, aby systém obraz zaznamenal. Odborným zkoumáním pak nebylo zjišťováno, zda na zadrženém psaní byly něčí stopy. Obhajoba obviněného uplatněná v podaném odvolání a při veřejném zasedání v rámci odvolacího řízení tak byla ve své podstatě opakováním jeho obhajoby, se kterou se již řádně vypořádal soud prvního stupně ve svém rozsudku. Spolehlivě zjištěné a prokázané jednání obviněného bylo soudem prvního stupně také po právní stránce správně posouzeno jako přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku. I v tomto směru odvolací soud odkázal na výstižné odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se ztotožnil, a dodal, že protiprávního jednání se obviněný nepochybně dopustil v úmyslu přímém ve smyslu

§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť vzhledem ke způsobu provedení činu chtěl jednáním popsaným ve výroku napadeného rozsudku porušit zájmy chráněné trestním zákonem.

Stran provedení hodnocení důkazů a vyvozených skutkových zjištění lze akceptovat závěr obou soudů, že výpověďmi svědků L. Ž. a M. V., podpořenými výpovědi svědka Š. K., bylo prokázáno, že předmětný balíček předal L. Ž. M. V. za účelem jeho předání dalšímu odsouzenému. Zároveň však lze namítnout, a to v souladu s uplatněnou odvolací námitkou obviněného, že stran této prokazované skutečnosti byly výpovědi těchto svědků v souladu i po změně výpovědi L. Ž. v hlavním líčení, neboť změna jeho výpovědi se týkala jiného momentu skutkového děje (okolností převzetí balíčku L. Ž. od původně tvrzeného obviněného, či později tvrzeného D. S.), k němuž se svědci V. a K. žádným způsobem ve svých svědeckých výpovědích nevyjadřovali ani v přípravném řízení a ani v hlavním líčení, neboť nebyli svědky tohoto převzetí a nebyli o okolnostech tohoto převzetí informováni ani svědkem L. Ž.. Závěr obou soudů o tom, že právě jen svědecká výpověď L. Ž. z přípravného řízení byla pravdivá proto, že se shodovala s výpověďmi svědků V. a K., tak postrádal reálný základ.

Konkrétně M. V. v přípravném řízení (tam byl veden jako M. V.) uvedl, že byl někdy v letních měsících ve večerních hodinách na ubytovně 5/2 dotázán spoluvězněm Ž., jestli jde druhý den na myčku („čonkárnu“), že potřebuje dát vzkaz na ubytovnu č. 1. Svědek s tím souhlasil a Ž. mu přinesl zabalený dopis v lepence. Promačkal to a řekl, že doufá, že to je jen dopis. Ž. mu potvrdil, že ano, a také mu říkal nějakou přezdívku, pro koho to je. Svědek Ž. řekl, že si žádné přezdívky nepamatuje, ale Ž. řekl, že to nevadí, že se o to dotyčná osoba přihlásí sama. Druhý den v práci přišli na „čonkárnu“ z prevence a našli u něho dopis. Řekl jim, že to dostal od Ž., že je to nějaký dopis. V hlavním líčení svědek setrval na své výpovědi a doplnil, že skutečně nevěděl, co v dopise bylo, bylo to zamotané v izolačce, nemohl se do toho dostat, věřil mu (Ž.), že to byl jenom vzkaz. On mu řekl, že to je jenom vzkaz. Za to, že měl předat ten dopis, mu Ž. nasypal trochu tabáku, to bylo všechno. K dotazu pak uvedl, že byl v okénku, kam chodili vězni odevzdávat tácy, přičemž když šel 4. nebo 5. barák, tak se tam někdo sklonil a ptal se ho, jestli to má u sebe. Přitakal a ptal se ho, jestli je to on, co to chce, a on řekl, že to pro něj není. Svědek nevěděl, kdo to byl, tlačili se tam lidi a nebylo tam vidět.

Také svědek Š. K. vypovídal výlučně k tomuto momentu, ke kterému uvedl, že pracoval v kuchyni společně s V., který se jej asi dvakrát zeptal, že má u sebe nějaký dopis pro nějakého odsouzeného a jestli neví, kdo to je, o koho se jedná. Říkal mu nějakou přezdívku, ale už nevěděl jakou. Svědek řekl V., že ho nezná. Pak šli spolu na „čonkárnu“, kam přišel za V. nějaký odsouzený, kterého svědek neznal. Ptal se ho, jestli má ten dopis. V. mu řekl, že ano, jestli ho chce. Ten odsouzený mu řekl, že ne, ať si to nechá ještě u sebe. Poté však na místo přišli pracovníci prevence a dopis našli. Jinak V. svědkovi řekl, že dopis dostal od Ž. a že to je jen dopis. Poté byl svědek k věci vyslechnut a šel „na moč“. Na tom setrval i v hlavním líčení.

K momentu převzetí dopisu L. Ž. tak měly soudy k dispozici – za situace, že obviněný využil svého práva a k věci odmítl vypovídat – toliko výpověď svědka L. Ž., který v přípravném řízení uvedl, že byl na ubytovně č. 5, kde jej oslovil obviněný, zda by pro něj svědek mohl něco udělat. Obviněný potřeboval na ubytovnu č. 1 doručit velmi důležitý vzkaz, a to dopis pro spoluvězně s přezdívkou K.. Svědek prvotně řekl, že ne, ale obviněný na něj naléhal a říkal, že je to vzkaz ohledně jeho matky, proto s tím svědek nakonec souhlasil. Obviněný byl na patře pod svědkem, tak svědkovi poslal ten zabalený dopis nahoru přes okno, kdy to podal svědkovi na koštěti. Svědek dal dopis k sobě na svou skříňku. Ještě mu obviněný říkal, že jeho také někdo požádal, aby byl dopis doručen na ubytovnu č. 1. Jelikož byl svědek v pracovní neschopnosti a do kuchyně nešel, což obviněnému sdělil, požádal spoluvězně V., zda by ho mohl doručit on. Svědek řekl V., že by to mělo být doručeno osobě s přezdívkou K..

V. se do toho moc nechtělo, ale nakonec souhlasil. Vzal si dopis, dal ho do kapsy a šel do kuchyně. Bylo to v 06:00 hod., ve středu. Svědek věděl, že na tu „čonkárnu“ přišli z prevence a našli u V. dopis. Pak se svědek dozvěděl, že v dopise byly i nějaké drogy. Svědek žádnou drogu osobně neviděl, ani žádnou neužil. K dotazu vyšetřovatele, zda chtěl po nějakém spoluvězni z Věznice Bělušice, aby jakkoliv vypovídal na prevenci ve věci obviněného, svědek uvedl, že to chtěl po spoluvězni T. K.. Přišlo mu správné, aby K. vypověděl, co říkal svědkovi, aby to u výslechu neříkal jinak, ale přesně jako svědkovi. Svědek o tom vyrozuměl i pedagožku a lidi z prevence.

V hlavním líčení pak svědek L. Ž. uvedl, že někdy ve večerních hodinách na něj někdo zabouchal na „cimru“, tak vyšel na okno a přišel tam obviněný s tím, že tam má jednoho kamaráda, který by potřeboval zprostředkovat dopis na jiný oddíl. Svědek se ho zeptal, jestli v tom dopise není i něco jiného než dopis, a bylo mu řečeno, že ne. Tak poslal dolů koště a ten kluk mu tam dal černý sáček, který svědek předal V. s instrukcemi, aby ho předal na ten příslušný oddíl. Dopis byl určen „K.“. K dotazu soudu pak svědek Ž. uvedl, že když vypovídal v prvopočátku, tak „to“ (tedy osoba, jež byla skutečným odesilatelem inkriminovaného balíčku) byl obviněný; celou dobu na tom trval, protože si to skutečně myslel. Pak se ale přišlo na to, že „to“ byl úplně někdo jiný, že v té místnosti ten jemu tehdy neznámý kluk, který chtěl zprostředkovat ten dopis, byl ve skutečnosti D. S., který mu tam hodil ten dopis. Obviněný pouze přišel za svědkem na to okno a ptal se jej, jestli by to nemohl zařídit, že ten kluk tam nikoho nezná. Svědek řekl, že to udělá, ale „tam dolů neviděl“. Obviněný jej požádal v tom smyslu, že je tam nějaký kluk, který by potřeboval poslat dopis pro toho „K.“. Tak řekl dobře a ptal se, jestli v tom dopise je i něco jiného. On říkal, že ne, že v tom je jenom dopis. Obviněný mu nic nepředával. Svědek poslal dolů koště se sáčkem a „tam dolů nevidíte“. Po přečtení výpovědi tohoto svědka z přípravného řízení podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. ř. L. Ž. reagoval tak, že „asi blbě přečetl tu výpověď, kterou podepisoval“. Tam byla „akorát jedna maličkost“, že obviněný po něm chtěl ten vzkaz, to nebylo ohledně jeho matky, svědek to tam potom uváděl znovu na té prevenci. Svědek uváděl, že vzkaz ohledně té matky se měl týkat toho kluka, který mu tam ten dopis dal. Obviněný orodoval za někoho, svědek to pro něj udělal, protože obviněného zná. Byl to známý obviněného a ten se za něj zaručoval. Svědek Ž. měl za to, že mu to podal obviněný. Již si nepamatoval, jestli to koště podal on nebo oni svědkovi nahoru a zda to byl právě obviněný; tam dolů nebylo vidět. V prvopočátku si svědek myslel, že ano, protože ten kluk (tedy S.) s ním nijak nekomunikoval, proto si myslel, že to byl obviněný. Nicméně před 4–5 měsíci se dozvěděl úplně něco jiného, šel s tím na Vězeňskou službu, aby jim nové informace oznámil, ale bylo mu řečeno, ať to řekne u soudu, pokud bude, že o tom nikdo zápis dělat nebude. Dozvěděl se to od svědka K.. Na policii vypovídal – ze svého hlediska – pravdu, protože tehdy skutečně měl za to, že to byl obviněný.

K tomuto momentu byl proto jako svědek vyslechnut také D. S., který uvedl, že obviněného a svědka L. Ž. zná podle vidění s tím, že v červenci 2014 mu žádný spoluodsouzený nepředával žádný dopis, chodily mu dopisy jenom od matky, a to poštou se známku. Nikdy mu žádný dopis žádný jiný odsouzený nepředával, ani neočekával, že by dostával dopis jiným způsobem než poštou. O předmětné události nic nevěděl, s drogami nechtěl mít nic společného. K dotazům dále svědek S. uvedl, že v červenci 2014 byl ve výkonu trestu ve Věznici Bělušice, na pokoji s obviněným nebyl, nepamatoval se. Byl ubytován asi pořád na jedné ubytovně, asi na ubytovně 5/1. Ze zprávy Vězeňské služby ČR – Věznice Bělušice (č. l. 141, důkaz jí proveden v hlavním líčení nebyl) vyplynulo, že dne 1. 7. 2014 svědek D. S. vykonával trest odnětí svobody v tamní věznici na ubytovně 5/1.

Ke stejnému momentu vypovídal ještě svědek T. K., který nejprve v přípravném řízení uvedl, že v létě 2014 byl na ubytovně 5/1. Jednalo se o nějaké drogy, ale jeho to nezajímalo.

Druhý den u nich byli lidi z prevence a chodilo se hodně na moč – jestli je někdo pozitivní na drogy. Přesně o koho se jednalo, nevěděl. Nevěděl, kdo drogu k nim na barák přinesl, ani kdo ji dále distribuoval, ani kdo ji užíval. Věděl, o jaký se jednalo případ. Byl k němu vyslýchán na prevenci (úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 6 tr. ř.), ale to co vypovídal, tak k tomu jej navedl Ž.. Ten mu řekl, jak má vypovídat, on osobně nikoho neviděl. Ž. mu to dal i na papíře, co měl vypovídat. Mohla to být pomsta Ž. obviněnému, protože říkal, že jsou mezi sebou pohádaní. Svědek sám nikoho drogu k nim na barák přinést a užít ji neviděl. Sám si drogu na jejich baráku nikdy nedal. Ž. chtěl, aby tak prvotně vypověděl. Naopak v hlavním líčení svědek K. uvedl, že do celé věci byl „zamotán“ a „zamotal“ do toho i jiné lidi, přičemž ten skutečný strůjce, který posílal ten dopis zabalený v igelitovém sáčku, byl D. S.. Někam nahoru posílal dopis D. S.. Svědek nevěděl, co bylo jeho obsahem, to se dozvěděl až později, že se mělo jednat o drogy. Svědek nevěděl, komu D. S. posílal dopis nahoru, ani komu byl určen. Byl sice se S. na pokoji, ale nijak v tom nefiguroval. Ve své původní výpovědi nechtěně uvedl jiné lidi, přičemž dále se svědek vyjadřoval k tomu, co uvedl v rámci svého vysvětlení podaného podle § 158 odst. 6 tr. ř. K dotazu pak svědek uvedl, že neví o tom, že by obviněný měl Ž. poslat nějakou drogu, ví pouze o tom, že D. S. měl poslat nahoru nějaký dopis. Po přečtení výpovědi svědka z přípravného řízení podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. ř. svědek uvedl, že tak to bylo. Ž. jej navedl, aby vypovídal proti obviněnému. Když D. S. posílal dopis, tak akorát přišel do té cimry. Nevěděl, kdo byl na té cimře.

Svědek F. J. uvedl, že mu v Bělušicích říkali „K.“. Obviněného znal již „zvenku“, L. Ž. neznal. Svědek nevěděl, jestli očekával někdy od spoluodsouzených nějaký dopis. Věděl, proč byl u soudu, o předmětném dopise nic nevěděl, jen to, že v Bělušicích na kuchyni mělo být něco pro něj a že to vzala policie, ale kdo to posílal, nevěděl. On nic nedostal. Nevěděl, co mělo být obsahem dopisu, v Bělušicích se říkalo, že drogy. Nevěděl, od koho by měl dopis dostat.

Svědek M. K. uvedl, že o předmětné věci nic neví. Říkal mu o tom L. Ž. a chtěl po svědkovi, aby vzkázal obviněnému, že se mu za to omlouvá, že až po čase zjistil, že to nebylo od něj. Že je mu líto, že tam „navozil špatně“ obviněného; prvotně si ale skutečně myslel, že to byl on, kdo předával nějaký dopis, ale že to ve skutečnosti bylo od nějakého D.. Obviněnému to svědek vyřídil.

Pokud jde o závěry vztahující se k objektivní stránce spáchaného trestného činu, je zřejmé, že oba soudy výpověď L. Ž. z hlavního líčení shledaly nepřesvědčivou a vyšly z výpovědi tohoto svědka z přípravného řízení, tedy že dopis posílal obviněný a nikoli že požádal L. Ž. o přeposlání dopisu pro D. S.. V tomto směru se však soudy nevypořádaly se skutečností, že L. Ž. již v přípravném řízení uváděl, že obviněný svědkovi říkal, že ho (obviněného) také někdo požádal, aby byl dopis doručen na ubytovnu č. 1 (č. l. 95); nejednalo se tedy o zcela nové tvrzení, pouze bylo dosazeno jméno D. S., přičemž v tomto bodě byla výpověď L. Ž. podporována výpovědí svědka T. K. z hlavního líčení a nepřímou i výpovědí M. K..

Jestliže na podporu odmítnutí tohoto tvrzení z výpovědi L. Ž. soud prvního stupně dále uvedl, že výpověď L. Ž. z hlavního líčení svědek D. S. nepotvrdil, a odvolací soud uvedl, že svědek D. S. před soudem výslovně popřel, že by po někom žádal předání dopisu, lze konstatovat, že tento svědek podle protokolu z hlavního líčení (č. l. 144 p. v.) výslovně uvedl jen to, že naopak on sám ve věznici nikdy neobdržel dopis jinak než poštou, a dále to, že o předmětné události nic neví.

Shora uvedenými skutečnostmi se soud prvního stupně v rámci hodnocení důkazů nezabýval a zároveň se s nimi ani náležitě nevypořádal. Především se však soud prvního stupně

vůbec nevypořádal se subjektivní stránkou jednání obviněného. Sice uzavřel, že tato stránka skutkových podstat posuzovaných přečinů byla jednáním obviněného naplněna, k čemuž odvolací soud ještě doplnil, že protiprávního jednání se obviněný nepochybně dopustil v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, nebyly ovšem uvedeny žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých k tomuto závěru soudy dospěly, byť i závěr o zavinění musí být podložen skutkovými zjištěními, učiněnými na podkladě dokazování právě tak jako závěr o naplnění objektivních znaků trestného činu. Protože k tomuto není ani v rozsudku soudu prvního stupně, ani v usnesení odvolacího soudu obsažen žádný rozbor důkazní situace a úvahy, které by vysvětlovaly dovozený závěr o zavinění obviněného, tedy o jeho vědomosti o tom, že v předmětném balíčku byla obsažena droga, nelze než takový závěr považovat za zcela nepřezkoumatelný.

Je zřejmé, že v průběhu dokazování se nepodařilo zjistit, jaké byly okolnosti sepsání předmětného dopisu a vytvoření balíčku za současného vložení drogy. Bylo zjištěno pouze to, že obviněný pravděpodobně nebyl pisatelem předmětného dopisu. Nebylo tak prokázáno, že by obviněný byl tvůrcem balíčku a ani to, že by byl přítomen vytvoření balíčku a znal jeho drogový obsah. Nebylo tudíž možno vyloučit, že předmětný balíček obdržel od jiné osoby za účelem jeho dalšího přeposlání, přičemž nebylo možno vyloučit ani to, že stejně tak jako svědci L. Ž. či M. V. byl informován o tom, že balíček obsahuje pouze dopis a nic jiného, a byl tudíž jedním článkem z řetězce osob, které dopis dopravovaly další osobě, aniž by však bez prokázané vědomosti o obsahu balíčku bylo možno z jejich jednání dovodit úmysl porušit zájmy chráněné v ustanoveních § 283 odst. 1 tr. zákoníku či § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku.

Předmětný balíček s dopisem a zajištěnou drogou byl zadokumentován na fotografiích, přičemž s ohledem na chybějící odůvodnění problematiky zavinění v rozsudku soudu prvního stupně není zřejmé, že by bylo prokázáno, že by balíček sám o sobě nasvědčoval tomu, že jeho obsahem droga byla a že osoby s ním tak či onak následně manipulující si toho musely být vědomy, a to včetně obviněného. Svědci L. Ž. a M. V. tuto vědomost i přes manipulaci s balíčkem zjevně neměli, když pracovníci Vězeňské služby prap. Borl, npor. Bc. C. a pprap. J., kteří balíček u M. V. zajistili či u jeho zajištění byli přítomni, k této problematice vyslechnuti nebyli (č. l. 18).

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti je tedy zřejmé, že soud prvního stupně tím, že se při hodnocení důkazů nevypořádal se všemi důležitými okolnostmi případu, a vyvodil skutková zjištění, která neměla v provedených důkazech dostatečný podklad, porušil zákon v neprospěch obviněného v ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve vztahu k ustanovením § 283 odst. 1 a § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku. Odvolací soud pak nesplnil svoji přezkoumnou povinnost, když akceptoval skutkové a právní závěry soudu prvního stupně, a porušil tak sám v neprospěch obviněného zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř.

Proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud:

1. Podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 2. 2016, č. j. 5 To 581/2015-164, byl v neprospěch obviněného M. L. porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř. a v řízení jemu předcházejícím, především rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 18. 11. 2015, č. j. 3 T 116/2015-147, rovněž v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř. ve vztahu k ustanovením § 283 odst. 1 a § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku,

2. podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené rozhodnutí zrušil a aby zrušil i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 18. 11. 2015, č. j. 3 T 116/2015-147, jakož i veškerá další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
3. a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř. a přikázal Okresnímu soudu v Mostě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [11 Tz 13/2017](#)